

Declaración institucional en defensa da viabilidade das fábricas galegas de produción de aluminio primario

Dentro da UE, o maior produtor de aluminio é España, cunha capacidade de produción de máis de medio millón de toneladas por ano, das que máis de 320 mil prodúcense en Galicia.

O prezo final do aluminio fíxase na Bolsa de Metais de Londres (LME), o mesmo que o de boa parte das materias primas procedentes do petróleo (Coque, Brea..), da tal xeito que, ás empresas produtoras de Aluminio, só lles queda o prezo da enerxía eléctrica para manter o equilibrio na rendibilidade do proceso.

A enerxía eléctrica supón aproximadamente o 45% do custo do proceso de produción do Aluminio primario; para fabricar unha tonelada de aluminio fan falla 15.500 Kwh, máis de catro veces do que se necesita para fabricar unha tonelada de Zinc, e trinta veces máis do que se necesita para fabricar unha tonelada de aceiro. Os países produtores do norte de Europa - que resultan ser os nosos competidores - teñen regulado as tarifas eléctricas dun xeito moi competitivo, ligando o prezo á evolución do LME e con contratos de subministro de ate 40 anos.

Nos países industrializados e da UE, todos os gobernos manteñen sistemas que fan chegar a enerxía eléctrica á súa industria en condicións vantaxosas. Unha máxima destas políticas é a de fomentar acordos, a medio e longo prazo, entre a industria gran consumidora de enerxía eléctrica e as empresas enerxéticas (20, 30, 40 anos), para dotalas así de estabilidade e competitividade, conseguindo que poidan elaborar grandes proxectos e investimentos.

Os últimos anos en España estase vivindo unha situación de completa inestabilidade, no que atinxe ao prezo da enerxía, tanto para os particulares como para as industrias grandes consumidoras, especialmente, para as do Aluminio. Cada pouco tempo estanse a realizar reformas no sector eléctrico, que, o único que conseguen, é unha escalada de 80% no prezo nos últimos dez anos. Pasamos de ser un dos países coa enerxía eléctrica máis barata, a un dos máis caros, e, de seguir con esta dinámica, en poucos anos, España será un deserto industrial, xa que a nosa industria está buscando novos emprazamentos que lles aseguren o seu viabilidade.

No ano 2012, ante da ameaza de Alcoa de pechar as factorías en España de aluminio primario, o Ministerio de Industria puxo en marcha o mecanismo de "Interrumpibilidade" para os grandes consumidores, no que se pagaba 35 €/MW, dotado dun orzamento de 750 millóns de euros, que foi quen de frear por un tempo a deslocalización das factorías.

A interrumpibilidade é un sistema polo que os centros de traballo declarados como grandes consumidores de electricidade, teñen que comprometerse a poñer todo o seu consumo, ou parte del, ao servizo do regulador (REE) nun momento dado, para que éste poida equilibrar a demanda e a oferta de electricidade na rede. Por esa disposición, o regulador paga un prezo por cada MW que se consome no centro de traballo.

No ano 2014 o Ministerio modificou este sistema, incluíndo unha poxa en bloques de potencia, de 90 e de 5 megavatios, rebaixando o orzamento a 550 millóns de euros, poxa que ten prexudicado especialmente ás fábricas de aluminio primario, dadas as súas características especiais como grande consumidor, xa que era imposible competir contra industrias que podían tirar moi á baixa os prezos polo "moito menor" impacto que os custes eléctricos teñen no seu proceso produtivo. Esta poxa estivo a piques de provocar a pechadura da nosa fábrica e a de Avilés, e deixou mal parada á

factoría de San Cibrao, que só puido obter tres bloques de 90 megavatios, dos catro que necesita para operar con normalidade.

A finais do mes de agosto, principios de setembro do ano 2015, realizouse de novo a poxa para adxudicar os incentivos polo servizo de interrumpibilidade para o ano 2016, quedando de novo demostrado a gran contradición deste sistema, onde o máis grande consumidor de electricidade do país, era quen se quedaba sen os bloques de 90 megavatios (os máis bonificados), a pesar de demandar seis dos oito bloques que se sacaron á poxa.

O pasado 23 de maio, espertamos coa noticia de que Alcoa poñía en venda as fábricas de aluminio primario de España, poñendo así moita máis incerteza no noso futuro como planta, e deixando no aire o futuro de todo o sector.

Esta é a consecuencia da perversidade do sistema eléctrico actual, e a falta de dunha política industrial axeitada que tantos anos levamos denunciando.

Mentres noutros países créanse escenarios enerxéticos a longo prazo para a industria, en España a poxa xera moita inestabilidade nas empresas grandes consumidoras ao non ter a certeza de cales van ser os seus custos eléctricos máis aló dun ano. Deste xeito, é difícil que poidan acometer os investimentos necesarios, que poidan elaborar os seus orzamentos para o ano seguinte, e arríscanse a perder carteira de clientes por non poder pechar pedidos. De seguir con este sistema, en menos de cinco anos, a gran industria do noso país desaparecerá.

Por todo o exposto, a Corporación da Deputación Provincial de A Coruña expresa todo o seu apoio ás fábricas galegas de produción de aluminio primario, esixindo un proxecto industrial, e as inversións precisas, que garantan a competitividade e viabilidade, especialmente, das factorías de Alcoa da cidade de A Coruña e de San Cibrao.